

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudkyň Olgy Stránské a Mgr. Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Ing. L. M.**, zastoupený Mgr. Janem Válkem, advokátem se sídlem Ocelářská 799, Praha 9, proti žalovanému: **Městský úřad v Dobříši**, se sídlem Mírové náměstí 119, 263 01 Dobříš, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu druhého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou ke Krajskému soudu v Praze, domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného ve věcech rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2011, čj. 7 A 148/2010-72, zrušených rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 7. 6. 2010, čj. 077266/2010/KUSK a jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2009, čj. MDOB 16107/2009/Koš. Těmito rozhodnutími byla L. K. a S. K. dodatečně povolena stavba řadového rodinného domku na pozemku p. č. 3406, 1125/42 a na části p. č. 2532/2, ze kterého je oddělen pozemek p. č. 2532/75 podle geometrického plánu ze dne 18. 2. 2009, v katastrálním území Dobříš (dále jen „řadový rodinný dům manželů K.“) . Rozsudek Městského soudu v Praze nabyt právní moci dne 16. 6.

2011 (žalobce nesprávně uvádí 18. 5. 2011) a s ohledem na výrok a právní názor soudu je žalovaný povinen provést řízení o odstranění stavby jako celku. Do podání žaloby však žalovaný řízení o odstranění celé stavby nezahájil, natož aby vydal rozhodnutí v zákonem stanovených lhůtách. S žádostí na odstranění nečinnosti žalobce u Krajského úřadu Středočeského kraje neuspěl.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zrekapituloval průběh správního řízení o odstranění stavby řadového rodinného domu manželů K. zahájeného z moci úřední dne 20. 10. 2008 včetně souvisejícího řízení o dodatečném povolení stavby zahájeného na žádost L.a S. K. dne 18. 11. 2008. Dále zrekapituloval průběh řízení o odstranění stavby rodinného domku na pozemku p. č. 3400 a 1125/4 v katastrálním území Dobříš (druhý dům manželů K.) včetně souvisejícího řízení o dodatečném povolení stavby zahájeného dne 18. 11. 2008. Konstatoval, že se nelze domáhat uložení povinnosti vydat rozhodnutí ve věci nařízení stavby, jestliže dosud nebylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti o dodatečné stavební povolení, popř. nebylo toto řízení zastaveno. Na závěr žalovaný uvedl, že v souladu s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2010, čj. 44 Ca 47/2009-73, rozhodl ze věci odstranění staveb dvou bytových domů a zbývajících pěti řadových rodinných domů tak, že tato řízení jednotlivými usneseními zastavil.

Žalobce v replice uvedl, že vyjádření žalovaného jen potvrzuje skutečnost, že žalovaný doposud nezahájil společné řízení o odstranění stavby jako celku. Argumentoval dále proti postupu žalovaného ve věci řízení o odstranění stavby rodinného domku na pozemku p. č. 3400 a p. č. 1125/4 v katastrálním území Dobříš a taktéž proti zastavení řízení o odstranění stavby dvou bytových domů a zbývajících pěti řadových rodinných domů.

Z předložených správních spisů vedených ve věci odstranění řadového rodinného domu manželů K. (sp. zn. MDOB/4618/2008) a ve věci dodatečného tohoto domu (sp. zn. MDOB/5557/2008) vplynuly tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti:

Dne 6. 10. 2008 vydal žalovaný oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby řadového rodinného domu manželů K.. Jelikož vlastníci této stavby podali dne 18. 11. 2008 žádost o dodatečné povolení stavby, žalovaný řízení o odstranění stavby nejprve přerušil a posléze rozhodnutím ze dne 9. 9. 2010, čj. MDOB 19334/2010/Koš, zastavil. Rozhodnutím ze dne 17. 8. 2009, čj. MDOB 16107/2009/Koš, totiž vyhověl žádosti vlastníků a stavbu dodatečně povolil. Toto rozhodnutí (společně s rozhodnutím o odvolání) však bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2011, čj. 7 A 148/2010-72, který nabyt právní moci dne 18. 5. 2011, zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Žalovaný poté rozhodnutím ze dne 10. 10. 2011, čj. MDOB 22857/2011/Koš, obnovil řízení o odstranění stavby. Dále pak dne 18. 1. 2012 oznámil účastníkům řízení pokračování řízení o dodatečném povolení stavby, sdělil jim, že se mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí a že mohou do 10 dnů od doručení tohoto oznámení uplatnit své námitky. Rozhodnutím ze dne 20. 2. 2012, sp. zn. MDOB/5557/2008/VZST, čj. MDOB 3933/2012/Zbí, žalovaný zamítl žádost o dodatečné povolení stavby řadového rodinného domu manželů K..

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Učinil tak, aniž by

ve věci nařizoval ústní jednání, neboť oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. s takovým postupem soudu souhlasili.

Jak již bylo uvedeno v úvodu, žalobce se petitem žaloby domáhá, aby soud žalovanému uložil „*povinnost vydat do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnutí ve věcech rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2011, čj. 7 A 148/2010-72, zrušených rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 7. 6. 2010, čj. 077266/2010/KUSK a jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2009, čj. MDOB 16107/2009/Koš.*“, tedy aby soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout v řízení o dodatečném povolení stavby. Jakkoli je z žaloby (a ze všech dalších soudních řízení) patrný požadavek žalobce, aby žalovaný zahájil společné řízení o odstranění stavby dvou bytových domů a sedmi řadových domů jako celku a následně o tomto rozhodl, je v souzené věci soud vázán petitem a nemůže rozhodovat nad jeho rámec.

Z tohoto důvodu se soud zaměřil na posouzení toho, zda je žalovaný nečinný v řízení o dodatečném povolení stavby řadového rodinného domu manželů K.. Jelikož v řízení o ochraně před nečinností správního orgánu soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. s. ř. s.), je třeba konstatovat, že k tomuto okamžiku žalovaný nečinný není. Žalovaný totiž dne 20. 2. 2012 žádost o dodatečné povolení stavby řadového rodinného domu manželů K. zamítl. Vydal tedy rozhodnutí, kterého se žalobce petitem své žaloby domáhal, a nelze, než proto než žalobu zamítnout.

Jak již bylo řečeno, žalobce se petitem své žaloby domáhal vydání rozhodnutí v řízení o dodatečném povolení stavby s odkazem na zrušující rozsudek, který se týkal pouze jedné dílčí stavby. Soud tak neměl prostor k tomu, aby ve výroku žalovanému ukládal vydání rozhodnutí i v jiných řízeních. Navíc řízení o dodatečném povolení stavby je vždy řízením o žádosti a žalovaný by ani nemohl rozhodovat v širším rozsahu, než odpovídalo této žádosti. Mohl nanejvýš spojit řízení o této žádosti spolu s řízeními o dalších takových žádostech, byly-li podány. Nadto Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 11. 2011, čj. 3 As 18/2011-117, korigoval právní názor Městského soudu v Praze uvedený v rozsudku ze dne 8. 4. 2011, čj. 7 A 148/2010-72, jehož se žalobce dovolává, tak, že dodatečné povolení jednotlivé dílčí stavby je za určitých předpokladů přípustné. Proto ani nepřichází v úvahu vést řízení o dodatečném povolení stavby jako celku na podkladě žádosti, která se týká jediné dílčí stavby, a zároveň ani nelze řízení zastavit z toho důvodu, že by žádost byla nepřípustná jen proto, že se vztahuje pouze na dílčí stavbu komplexu. Žalovaný tedy předmět řízení svým rozhodnutím vyčerpal a žalobě nelze vyhovět.

Nelze samozřejmě přehlédnout, že žalovaný rozhodl dlouho poté, co uplynuly zákonné lhůty. V souzené věci je ale tato okolnost již bez významu. Soud nicméně považuje za potřebné žalovaného upozornit na to, že pokud je rozhodnutí správního orgánu zrušeno a věc je mu vrácena k novému projednání a rozhodnutí a pokud zároveň nelze vzhledem k rozsahu či charakteru vad, pro něž bylo předcházející rozhodnutí zrušeno, ve věci znovu rozhodnout bezodkladně, běží lhůta pro nové rozhodnutí správního orgánu podle § 71 odst. 3 správního řádu znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, čj. 5 Ans 6/2009-82, dostupný na www.nssoud.cz). Rozhodným okamžikem pro běh zákonné lhůty je v dané věci právní moc rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 4. 2011, čj. 7 A 148/2010-72, tj. den 18. 5. 2011. Podání

kasační stížnosti, které nebyl přiznán odkladný účinek, na stanovení tohoto okamžiku nemá vliv. Nelze se bránit ani tím, že spis se žalovanému vrátil daleko později po uplynutí třicetidenní lhůty. Povinnost zajistit řádný oběh spisů jde jednoznačně k tíži správních orgánů, neboť žalobce jej nemůže žádným způsobem ovlivnit. K této prodlevě by bylo možno přihlédnout pouze, pokud by to zakotvil zákonodárce přímo v procesní úpravě nebo pokud by výjimečně toto zdržení bylo možno přičítat žalobci (např. pokud by žádal o nahlížení do spisu u soudu nebo odvolacího orgánu po vydání rozhodnutí a tím zdržel spisový oběh). Jestliže však toto zdržení je přičitatelné státu (správní orgány nerozlišujíc) nemůže být vykládáno v neprospěch účastníka řízení. Lze tak pouze doporučit učinění potřebných organizačních opatření na straně žalovaného tak, aby se taková prodleva v jiných případech již neopakovala.

Soud si je vědom toho, že vydáním rozhodnutí ze dne 20. 2. 2012, kterým žalovaný zamítl žádost o dodatečné povolení stavby řadového rodinného domu manželů Křivánkových, se celková situace žalobce neřeší. V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti však ochranu žalobci poskytnout nelze, a to ani za jiné formulace žalobního petitu. Tímto typem žaloby se totiž lze domáhat pouze toho, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení, a to v již zahájeném řízení. Touto žalobou se tedy nelze domáhat, aby soud žalovanému uložil zahájit určité řízení, jakkoli právní doktrína v těchto případech zvažovala možnost podání žaloby na ochranu proti nečinnosti [viz komentář k § 79 s. ř. s. v bodě 6 písm. c) na str. 186-187 in Vladimír Vopálka, Vladimír Mikule, Věra Šimůnková, Miloslav Šolín: Soudní řád správní, 1. vydání. Praha: 2004] s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2002, sp. zn. IV. ÚS 488/01, publ. jako č. 85/2003 Sb. n. u. ÚS ve svazku 17, ročník 2003 (nesprávně citováno jako 85/2002) a na nález ze dne 27. 3. 2003, sp. zn. IV. ÚS 690/01, který v prvním odstavci části II. přímo odkazoval na užití žaloby na ochranu proti nečinnosti podle tehdy nově přijatého soudního řádu správního. Judikatura však tyto názory doktríny přehodnotila a dospěla k závěru, že žalobce nemá možnost brojit v rámci správního soudnictví proti nečinnosti spočívající v nezahájení řízení o odstranění stavby, resp. v jeho zahájení jen vůči některým budovám – viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2009, čj. 3 Ans 1/2009-58, potvrzený navazující judikaturou (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, čj. 9 Ans 8/2011-62, nebo rozsudek ze dne 7. 5. 2010, čj. 5 Ans 5/2009-139).

Je však třeba zdůraznit, že povinnost žalovaného zahájit řízení o odstranění stavby jako celku (tj. všech domů) trvá. V rámci tohoto pak lze vést řízení o dodatečném povolení i ve vztahu k jednotlivým stavbám a žadatelům (jde totiž o řízení o žádosti), avšak nelze povolit všechny budovy za pomoci započtení jedné nezastavěné plochy k více budovám (viz část VII rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 3 As 18/2011-117).

Žalobce přitom bude ve smyslu § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona účastníkem jak řízení o odstranění stavby, tak i případných řízení o dodatečném povolení stavby, resp. staveb – viz zejména čl. 110 v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, čj. 5 As 30/2008-105. Lze konstatovat, že žalovaný tento závěr respektuje a s žalobcem a s dalšími v řízení o odstranění stavby rodinného domku manželů Křivánkových, jako s účastníky řízení počítá. Svědčí o tom rozhodnutí ze dne 10. 10. 2011, čj. MDOB 22857/2011/Koš, kterým žalovaný obnovil z moci úřední řízení o odstranění stavby shora uvedeného rodinného domu. V této souvislosti je však třeba poznamenat, že toto řízení není s ohledem na povinnost žalovaného zahájit řízení o odstranění stavby jako celku (tj. všech domů), pokud takové řízení již zahájeno nebylo, možné zákonným způsobem ukončit, aniž by jeho předmět byl rozšířen

na celou stavbu. Takovému postupu přitom nebrání skutečnost, že řízení o odstranění jednotlivých staveb již byla dříve zahájena a následně zastavena; nejde totiž o týž předmět řízení.

Ze soudní judikatury pak jednoznačně plyne, že ať již bude řízení o odstranění stavby ukončeno jakýmkoli způsobem, svědčí všem účastníkům řízení právo napadnout takové rozhodnutí (např. rozhodnutí o odvolání proti meritornímu usnesení, popř. usnesení o zastavení řízení o odstranění nepovolené stavby) žalobou podle § 65 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, čj. 5 As 30/2008-105, podle nějž: „*Vlastník sousedního pozemku, jehož práva nebo povinnosti by mohly být přímo dotčeny rozhodnutím o dodatečném povolení stavby a který byl tedy na základě § 97 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 účastníkem řízení o odstranění, resp. o dodatečném povolení stavby [§ 88 odst. 1 písm. b) citovaného zákona], je oprávněn podat žalobu dle § 65 a násl. s. ř. s. proti rozhodnutí správního orgánu, jímž bylo řízení o odstranění, resp. o dodatečném povolení stavby zastaveno.*“ Tento závěr je přitom přenositelný i na novou právní úpravu [§ 109 odst. 1 písm. e) nového stavebního zákona].

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.)

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 30. března 2012

Za správnost vyhotovení:
Nicola Švecová

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 30. března 2012 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].